

NA
DOSAH

NA DOSAH

DANIELLE GIRARD

přeložil Jan David

VENETA

Copyright © 2023 by Danielle Girard, Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan David, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-2392-8

Pro Claire a Jacka, má dvě největší požehnání. Za všechnu radost, smích, lásku a úctu, které přinášíte do mého života a do celého světa.

Pro Nicole. Tvé přátelství je dar. A že jsi ještě k tomu má sestra, je důkazem toho, že kouzla existují.

Všechny vás miluju až do nebe.

Kapitola 1

TASH

Minulý listopad

Tash Kohl neměl strach, že by se utopil. Během plavecké sezóny makali s trenérem na zvýšení kapacity plic, a tak Tash na vrcholu svých sil dokázal vydržet pod vodou tři minuty. Dokonce i s nohama přivázanýma k betonovému kvádru byly dvě minuty hračka.

Vysoko na bezmračné obloze svítilo slunce. Den jako stvořený pro plavání. Vylezl z dodávky, na sobě týmovou větrovku a žabky, s výdechem vypustil obláček páry a rozhlédl se po jezeře. Mezi plaváním v krytém bazénu a venku byl jeden zásadní rozdíl – voda v bazénu měla kolem pětadvaceti stupňů, zatímco ta v jezeře na počátku listopadu nanejvýš patnáct. Neměl však na vybranou. Pokud tedy nechtěl, aby pravda vyšla najevo. Celý měsíc ten úkol odmítal splnit. Teď si nepřál nic jiného, než aby to býval udělal už minule, když byla voda o něco teplejší. Když ráno uviděl na verandě námrazu, chtělo se mu to vzdát.

Celé to byla pitomost. Proč by měl sakra poslouchat někoho, kdo si nechává říkat Wolf? Když si říká „Vlk“, do jaké pozice tím sakra staví jeho? Copak je nějaký obětní beránek?

K čertu s tím.

Chvilí nato, co se v něm rozhořel vztek, přidusila plamen vzpomínka na tu noc před dvěma měsíci, když poprvé uviděl to tělo. Probudil se na zemi po noci prohráté letním vedrem,

jazyk přilepený na patro. Hlava mu třestila, jako by mu ji někdo rozrazil sekýrou. V žaludku mu vířily pozůstatky nočních událostí. Vzpomněl si, jak ležel na husté trávě a řekl si, že už s tím skončuje. Už toho má dost. Aby se zvedl ze země, musel se převalit a zvednout se na kolena, přičemž ho rozbolely otláčené kosti. Pak se ale Tash rozpohyboval a cítil, jak se mu zahřívá krev.

Bylo po všem. Přežil.

Vydal se hledat ostatní. O kousek dál zasténal Connor a překulil se. Zmateně zamrkal, aby rozlepil ospalky. Bože, to jsme se ale zřídili, napadlo Tashe jako první. Teď měli kovovinu a všechno je bolelo. V dálce uviděl něco bílého, malou vyvýšeninu v listí. Někdo leží pod stromem, stočený do klubíčka. Rozběhl se tam, připravený zavolat, že je po všem. A pak uviděl její tvář.

Jako první mu proletělo hlavou, že její kůže vypadá oproti zelené trávě nepatříčně, příšerně nepatříčně. Oči měla zavřené, jedno oteklé, levou tvář podlitou krví a nachovou. Co se sakra stalo? Nezarazilo ho ale jen zranění, které vypadalo jako rána do obličeje. Byla to i barva zbytku jejího těla – i na rukou, zkroucených pod bradou. Nebyla růžová, nýbrž mrtvolně šedá.

Její kůže měla stejnou barvu jako kůže starého pana Thompsona, majitele autodílny na západním konci města. Děti mu říkaly Cínový muž kvůli cementové barvě jeho pleti, připomínající tmavou ocel karburátoru. Skutečnou příčinou šedé barvy jeho kůže byla koloidní suspenze stříbra, kdysi nabízená jako zdravotní prostředek, jak ho poučila matka, středoškolská učitelka chemie, když si tam nechali opravit auto. Teď už *jeho* auto. Hleděl na nepřírozený odstín její kůže a napadlo ho jediné. Musí k autu a hned odsud vypadnout.

Tash si tělo prohlížel a čekal, až se pohne a ukáže se, že je to jenom nějaký fór. Musí to být fór. Vedle něj se ozval pohyb a objevil se Connor. Hleděl na tělo, tvář v šoku. Potom vykřikl.

Sehnul se k tělu, popadl ho za ramena, a zatímco s ním trásl, zařval: „Prober se. Sakra, prober se!“

Její hlava se houpala na krku dozadu a dopředu jako míč na šňůře při hře indiánského tenisu. Tash si představil, jak se hlava odkutálí do vlhkého listí.

„No tak,“ zakřičel Connor a upustil tělo, které kleslo zpátky na zem.

Jak tam ležela bez hnutí, Tash zaznamenal nepřírozený úhel jejího krku a brady. Connor něco říkal, ale jeho slova se vytratila, když se Tash otočil, protože se ho zmocnila nevolnost. Začal zvracet na měkkou půdu, náhlý příval tekutiny a pálení v krku, následované zápachem žluči a alkoholu.

Connor mluvil dál, ale Tash rozeznal jen jediné slovo: „Mrtvá.“

Měli zavolat na policii. Chtěl to udělat, ale neprošlo to přes Connora. Policajti to budou klást za vinu jim. A budou klást otázky. Otázky, na které Tash s Connorem nebudou znát odpověď.

Mělo to dávno skončit. To, co začalo jako kratochvíle k zahrnutí hagenské nudy, se vymklo kontrole. Tash z toho chtěl vystoupit. Connor taky. Necelou míli od místa, kde teď stál, se rozprostíral park, oblíbené místo setkávání. Od toho rána se do parku nevrátil. Myslel si, že už se tam nevrátí nikdy.

Wolf řekl, že jim nedovolí skončit. Dokud nezaplatí za tu noc. Za svou chybu.

Copak mohli říct ne?

A tak se ocitl tady, na břehu jezera. Dvě minuty tam dolů a bude po všem. Začal poskakovat na špičkách, aby se na ten chlad připravil.

„Bejt sebou, tak nevyměknu,“ ozval se pronikavý hlas. Nic jiného teď neslyšel – jenom samé rozkazy a hra na moc. Kdysi bývali přátelé. Dobří přátelé – on, Connor a Wolf. Už od základky. Lidé se divili, že s nimi chodí i Tash. Protože byla jeho matka z kmene Lakotů, měl by se přítel spíš s domorodými

děťmi. Proč by měl kamarádit s bělochy, s Wašičuny? S těmi snoby? Pro něj to ale žádní snobi nebyli. U oběda vyprskávali nosem mléko, skopali nějaké děcko za to, že shodilo ze stromu kousek od školy drozdí hnízdo, jindy zase lhali, aby ho ochránili, a nakonec měli ze svého lhaní trable doma i ve škole oni sami. Domorodé děti mu s oblibou připomínaly, že stejně není opravdový Lakota. Ani čistý běloch.

Nikdy ho netrápilo, že je jiný. Cítil se být jedním z nich, navzdory svému původu. Alespoň do té noci. Po ní se jejich přátelství změnilo. Connor a Tash tam byli, ale ani jeden si nepamatoval, jak se to stalo. Zabil ji Connor? Nebo on? Zdálo se to nemožné. Tu smrt však měli na rukou oni. Po té noci se Wolf stal neúprosným. Krutým. Nenávistným.

A Tash ho začal na oplátku taky nenávidět. Možná to nebylo fér. Tu noc tam byli jen Connor a Tash. Bože, kéž by tam bývali byli všichni tři. Třeba by nikdo neumřel. Nebo by tu byl ještě třetí člověk, který by nesl svůj podíl viny s nimi.

Bundu mu prořízl ostrý poryv větru, a tak začal znovu poskakovat na špičkách, aby se zahřál. *Už to skončí.* Nechal bundu sklouznout z ramen, a než se nad tím mohl víc zamyslet, zhluboka se nadechl a ponořil se do jezera. Voda mu vzala dech a kůže se mu chladem stáhla do sebe jako vojáci v semknuté formaci.

S klením se vynořil na hladinu a vytřásl si z vlasů vodu.

Connor si na břehu zapínal suchý oblek, zatímco Wolf se v čepici a péřové bundě opíral o kapotu svého auta, paže založené, jako kdyby za to, že tam jsou, mohl někdo jiný. Jako by to všechno nevymyslel sám Wolf.

Než aby k němu zase přiletěla nějaká jedovatá poznámka, Tash se otočil a plaval směrem k opačné straně jezera. Potřeboval se zahřát. Nechtěl být zadýchaný, až půjde pod vodu, ale zároveň nechtěl mrznout, a tak se začal dlouhými tempy volně rozplavávat, dokud mu ze svalů nevystoupil chlad a on se necítil uvolněnější.

Když Tash připlavával zpátky k parkovišti, Connor pomalu vkročil do vody, až v ní byl po pás. Dokonce i v suchém obleku vypadal sklíčeně, kyslíkovou láhev na zádech a přes rameno kompenzátor vztaku.

„Tak jo. Připravenej?“ zeptal se Connor.

„Můžeš, Kohle,“ zvolal hlas, jako by snad Tash ostatní zdržoval.

„Připravenej,“ odvětil Tash.

„Nezapomeň nechat běžet kameru.“

Tash se setkal s Connorovým pohledem a i v něm spatřil nenávist. Nenávist za to, co se stalo, za to, že tam nebyl, aby tomu zabránil, a za to, že nenese podíl na jejich vině. Tash se podíval jinam, neschopen unést pohled na Connora, který mu jako zrcadlo připomínal všechno, co mu vířilo v hrudi. Strach, děs a hrůza z toho, co udělal a co to udělalo s ním.

Tash šlapal vodu, až si konečně našel svůj rytmus a vzpomněl si, proč tak miluje plavání. Voda byla místem, které utopilo všecken hluk. K vodě se vydával, když mu umřel táta, po probdělých nocích v posteli, kdy poslouchal příliv a odliv matčiných vzlyků. A taky po té noci, kdy našli to tělo. První týdny trávil ve vodě veškerý volný čas ve snaze zahnat představy o tom, co se asi stalo v té chvíli, kdy byl příliš opilý, aby si to pamatoval. Jestli se na té smrti nějak podílel. Jestli to byla opravdu vražda, nebo jen... co? Otrava alkoholem? S Connorem usoudili, že to muselo být právě tak. K tomu zranění v obličeji musela přijít při pádu. Nebo nárazem do stromu.

Přece nejsou vrazi... Nebo ano?

Ve dnech následujících pak na konci každého kolečka zvedl hlavu ve strachu, že uvidí, jak policie obkličuje jezero, zbraňně namířené na něj. To se pořád ještě mohlo stát, ale strach už v něm nezabíral tolik prostoru, aby se nemohl pořádně nadechnout.

Tyhle myšlenky teď odsunul stranou a dlouze a pomalu se nadechoval. Connor se potopil arazil si cestu ke dnu jezera.

Čas se začne měřit, jakmile se ponoří Tash. Connor mu ke kotníku připevní popruh od surfu. Popruh je připojený k řetězu a řetěz k betonovému kvádru na dně.

Stačily dvě minuty.

Za čtyři minuty od teď už poleze z vody a půjde domů. Bude to mít za sebou.

Naposledy se dlouze nadechl a slíbil si, že nic takového už nikdy neudělá. Už toho má dost.

Nasál ještě maličko vzduchu, aby si doplnil plíce, a potopil se ke dnu jezera, kde na něj čekal Connor s betonovým kvádrem a řetězem.

Kapitola 2

KYLIE

O pět měsíců později

Pach rozkladu jí v nose zůstane ještě mnoho dní – směsice hnilých ryb, česneku a kyselého puchu zkaženého zelí, mísící se s výkaly a vejci. Několik sprch, mýdlo, parfém a prací prostředek určitě pomůžou, ale tenhle zápach se úplně nesmyje ani nezakryje. To detektiv Kylie Milliardová zjistila hned ze začátku své kariéry – nejspíš ne hned po prvním případě, ale při třetím ano.

Smrt pronikla pod kůži, zažrala se do každé buňky v těle a přihlížejícím vstříkla svou zatuchlou DNA do oblečení. Nejen do oblečení, ale i do těla, čímž z nich udělala jakési nádoby na hnilobný pach, dokud se v nich neobnovilo dost buněk, aby se z nich smrt vytratila. Bylo to, jako kdyby vás postříkal skunk, jen bez toho postříkání.

Stačilo prostě jen dorazit ve chvíli, kdy byl smrtí prochnut všechen okolní vzduch, a ten den to přesně tak bylo.

Všechno ještě zhoršoval déšť, kvůli němuž jí smrt prosákla oblečením až do morku kostí. Vstoupila do hagenského bistra a crčely z ní proudy vody. Vyklouzla z kapající bundy a pověsila ji na věšák u dveří. V malém prostoru, do něhož se vešlo pět stolů pro čtyři osoby a bar ve tvaru L pro dalších deset, bylo skoro vždycky narváno. Po čtyřech letech v Hagenu tam Kylie málokdy spatřila neznámou tvář. Teď k ní

všechny tváře vzhledly a zahleděly se na ni se směsicí zvědavosti a opovržení, jakou coby člověk zvenčí pocítovala od prvního dne. Alespoň že se mezi nimi dnes sem tam našel i nějaký úsměv – i když jen pár. Kamarádka Amber jí z druhého konce místnosti ukázala na prázdnou barovou stoličku, Kylie se protlačila mezi dvěma stoly a posadila se vedle Ambeřina synka.

Pětiletého Williama právě naplno zaměstnávalo kreslení a se svrastělým čelem si prohlížel svůj výtvor. Amber byla svobodná matka, a tak William spoustu hodin mimo školu trávil v bistru, což se Amber nijak zvlášť nezamlouvalo, zatímco klučina si to zjevně užíval. Kylie si prokřupala klouby a zakroužila krkem ve snaze uvolnit napětí, které se v ní nahromadilo během hodin postávání v chladném dešti. To napětí však pramenilo i z jiných věcí, zejména z pomyšlení na práci detektiva na policejním oddělení ve Fargu – její vysněnou práci.

Role detektiva v maličkém Hagenu měla být jen odrazovým můstkem. V prvním roce v Hagenu psala každé tři měsíce poručíku Marksovi do Farga, jestli tam pro ni nemají místo. Tři měsíce se postupně protáhly na šest a poslední e-mail mu poslala skoro před rokem. A pak, když v úterý večer přišla z práce a přihlásila se do svého soukromého počítače, to na ni najednou vyskočilo. Ta slova jí pořád dokola běžela hlavou. *Máme pro Vás k dispozici místo detektiva. Chcete-li se o něj ucházet, máte velkou šanci.*

Chcete-li se o něj ucházet... Jistěže chce. Nebo ne?

Ve vzduchu se vznášela vůně sekané a kávy, ale taky závan smrti. Všechno se mísilo s nejistotou, jestli se má pustit do štědrého kusu netknutého koláče s banánovým krémem, který před ni Amber položila na pult. A že to byl vskutku štědrý kus – Amber dávala velkou porci každému, ale Kylie vždycky dopřála ještě větší. A ať byla porce sebevětší, zřídka kdy se stalo, že by ji Kylie nesnědla do posledního drobečku.

S pohledem upřeným na sušenkovou krustu koláče nedokázala Kylie myslet na nic jiného než na tu mrtvou ženu, zelenou, nafouklou, jak leží na rozedrané matraci obytného přívěsu. Zvedla vidličku a s rozčarováním povzdechem sama nad sebou ji zase odložila na okraj talíře. *Chcete-li pracovat se smrtí, musíte na to mít žaludek.* To říkal nějaký blbej učitel na policejní akademii. Někdo, kdo určitě pár desítek let nevytáhl paty z přednáškového sálu.

Teď by mu Kylie ráda kousek toho zápachu poslala. Schválně, jak by mu po něm chutnal koláč s banánovým krémem.

Odsunula talíř a usrkla si kávy. Amber jí dá koláč do krabičky a ona ho dost jistě spořádá ještě před snídaní.

Její nejlepší kamarádka už se k ní blížila kolem pultu. Ta zářivě žlutá blůzka a džínová sukně byly na Kylieiny zážitky z toho dne snad až příliš radostné. Amber klábosila se zákazníky a přitom jim dolívala kávu, v každé ruce jednu konvici – v pravé tu s kofeinovou, v levé bez kofeinu. Pro Amber byly tyhle konvice jako prodloužené ruce a ona je držela s takovou lehkostí, jako by to tak opravdu bylo. Kylie si zkoušela představit svůj potenciální život ve Fargu – tam by v bistru nikoho neznala. Nevidala by Amber s Williamem.

Byla tak prochladlá, že měla jít raději rovnou domů a dát si horkou sprchu, jenže příležitost zastihnout tu kamarádku se synkem byla příliš lákavá, než aby ji promarnila. Ve skutečnosti se potřebovala odreagovat od toho, co viděla při vyšetřování v tom přívěsu, a taky od e-mailu z Farga. Ten se jí neustále vracel jako zaseknutá deska, která vám z oblíbené písničky udělá nejotravnější zvuk na světě. Uplynul skoro týden, a ona ještě neodpověděla. Nevěděla, co napsat. *Ovšemže tu práci chceš – chceš povýšení, větší město, své město.* Ale vzápětí se ozval jiný hlas:

Vážně chceš opustit Hagen?

Amber se zastavila před Kylie a zahleděla se na talíř. Nedotčený koláč byl u Kylie něčím nevidaným. „Jsi v pohodě?“

Kylie potřásla hlavou a po košili, která se na ni lepila, jí skápla krůpěj deště a zamířila jí mezi ňadra jako nějaký zbloudilý červ. Otrásla se a přitlačila si košili na kůži. „Dlouhej den.“

Amber přikývla. „Chápu.“

O Kylieině práci se moc často nebavily – Amber nefandila ani těm nejneškodnějším kriminálkám – a nehezké aspekty její profese nikdy neprobíraly, když byl v doslechu William. Kylie strávila odpoledne na hagenském parkovišti pro obytné přívěsy, známém jako Kemp, patnáctiakrovém pozemku v jihovýchodním koutě Hagenu, který se v době posledního ropného boomu živelně proměnil v obytnou oblast. Po následném krachu se korporátní majitelé Kempu stáhli a přívěsů se ujali nejchudší obyvatelé Hagenu.

Kolem druhé hodiny odpoledne volal jeden z obyvatel, starší muž, jenž spíš než obyčejnému jídlu a vodě holdoval alkoholu a cigaretám, a stěžoval si na hádku v sousedním přívěsu. A taky na nějaký zápach. Kylie se na místo vydala s jedním z novějších strážníků, Mikou Kecklerem, a našli tam v posteli tělo osmačtyřicetileté narkomanky. Ač onen hluk vycházel z jejího přívěsu, příčinou pozdvižení nebyla ona. Rámus způsobili dva mývalové, kteří se vloupali do přívěsu a hašteřili se o královskou sbírku zahnívajících odpadků.

Kylie zavolala odchyťovou službu, aby se o mývaly postarali, a pak čekala v dešti, než jí hagenský koroner sdělí svůj předběžný názor na příčinu úmrtí. Soudě podle vzhledu ženy a důkazů v přívěsu koroner došel k závěru, že žena pravděpodobně zemřela na nějakou srdeční příhodu – nejspíš po předávkování nebo prostě v důsledku celoživotního užívání drog. Její ostatky však byly v příliš vysokém stadiu rozkladu na to, aby to mohl tvrdit s jistotou, což znamenalo, že tělo poputuje ke státnímu soudnímu lékaři do Bismarcku, jako se to dělo u všech případů s nejasnou příčinou úmrtí.

Případy jako ten dnešní byly pro Hagen vzácné. Kylie nejčastěji vyšetřovala nelegální graffiti a sem tam nějaké vloupání.

Obvykle do něj byly zapojené děti. Mika Keckler, mladý strážník nedávno přidělený na oddělení, se při tom pohledu málem pozvracel. Na to, že dnes viděl svou první mrtvolu od nástupu do práce, to zvládal překvapivě dobře. Byl to tichý muž, který vyrůstal v lakotské rezervaci asi třicet mil od Hagenu. Byl bystrý a rychle se učil, a tak byl velkou posilou pro úřad šerifa a příjemnou protiváhou k tamním velkým egům. Dnes za něj byla Kylie vděčná.

Amber jí podala krabičku, Kylie do ní vložila koláč a nechala na pultu peníze. „Nazdar, Williame, dneska už jdu domů.“

William k ní vzhledl a překvapeně zamrkal, jako by teprve teď zjistil, že Kylie posledních deset minut seděla vedle něj. Nedovedla si představit, že by vedle sebe měla vlastní dítě, na což taky její matka pravidelně žehrala, jenže Kylie – na rozdíl od své matky – věděla, že jako svobodná žena, věčně sama v nebezpečném povolání, byla tou poslední adeptkou na mateřství.

Vždyť jí ani nedošlo, že se chystá nastěhovat do domácnosti s dítětem, když se s Amber před čtyřmi lety domluvila na pronájmu pokoje v jejím domě. Jako od detektiva to od ní byl evidentní přehmat vzhledem k tomu, že všude po podlaze v obýváku – a vlastně i v dalších pokojích – byly rozházené Williamovy hračky. Nakonec si ale Williama dost oblíbila. Po roce a půl v Ambeřině domě však nastal čas, aby si zařídila vlastní bydlení. Dům, který si momentálně pronajímala, byl čerstvě zrenovovaný a vešel se do jejího rozpočtu. Byl pro ni dokonalý, jen občas snad až příliš tichý.

Amber odložila konvice, opřela se o pult a ramenem štouchla do Williama. „Pověděl jsi tetě Kylie o škole?“

William se vsedě napřimil, odložil voskovku a zjevně se připravoval na závažné sdělení. „Za pět měsíců jdu do školy,“ oznámil.

„To je senzační!“ Kylie se podívala na Amber, která pokrčila rameny, oči přilepené ke svému dítěti. Amber už nějakou dobu

přemýšlela, jestli dát Williamovi ještě rok, než ho přihlásí do školy. On byl ale připravený.

Skrz výlohu bistra vykouklo škvírou ve cloně mraků zapadající slunce, odrážející se od čelního skla auta zaparkovaného přes ulici. Málem ji oslepilo. Kéž by takhle svítilo před pár hodinami.

„Je pět měsíců dlouho?“ zeptal se William.

„Docela jo,“ uznala Kylie a ohraná deska v hlavě jí znovu připomněla, že tou dobou už možná bude žít ve Fargu.

„Dáme někdy večeri?“ nadhodila Amber. „V neděli a v pondělí jsem volná.“

„To bych ráda.“ Kylie se otočila na Williama. „Můžu k vám domů přijít na večeri?“

Chlapec přikývl, Amber zase odkráčela se svými konvicemi a položila je jen proto, aby přijala objednávku na opačném konci pultu.

Kylie políbila Williama na čelo, což zatím bez námitek snášel. S příchodem školy se to změnilo, napadlo ji a pocítila bodnutí nostalgie po době, kdy žila s Amber a Williamem, po večerech, kdy trval na tom, aby ho Kylie uložila, po vůni jeho čerstvě umytých vlasů a dětské pokožky. A hned vzápětí, snad pro vyvážení toho, co její vaječníky nejspíš prováděly s hormony, si vybavila pach zvratků, když se William jednou v noci, kdy byla Amber pryč, přejedl makarónů se sýrem a Kylie musela honem polknout, aby se k němu nepřidala.

U dveří bistra položila krabičku s koláčem na židli, aby si zase oblékla mokrou bundu, a zahleděla se do tmy. Mraky se rozestoupily do dlouhého V, jako když rozeprnete kabát, a oblohu pohltila temná, ocelová modř soumraku. Při představě, že takhle mokrá a zmrzlá dobrovolně půjde do té tmy, přeběhl Kylie mráz po zádech. Kupředu ji poháněla jediné vidina horké sprchy a studeného piva.

Když se natáhla po klice dveří, její pozornost upoutal pohyb o kus dál na sever. Nějaké auto přejelo žlutou čáru

a pokračovalo v protisměru. Mělo tmavou barvu a rafinovaný design luxusního vozu a kvapem se blížilo. Kylie pár vteřin vyčkávala, až auto změni směr nebo zpomalí, ale pořád udržovalo svůj kurz. Jako by Kylie po ramenou přejela elektřina a zajiskřila jí v dlaních.

Něco je špatně.

V hlavě si vykreslila dráhu auta. Jeho rychlost.

Brzdi. Dupni na to. Místo toho však auto stále zrychlovalo.

Přeletěla pohledem bistro a začala vyhodnocovat potenciální nebezpečí. Bezprostředně u skleněného výkladu stály tři stoly, dva z nich obsazené a jeden prázdný. U nejvzdálenějšího stolu seděl postarší pár s hůlkou opřenou o lavici. U pultu bylo skoro plno. William pořád ještě se skloněnou hlavou pracoval na svém obrázku a v rohu seděli dva farmáři. Za nimi byl východ ústící do uličky.

Kylie se ohlédla na auto, které profrčelo stopkou. Jen kousek odsud.

Otočila se zpátky, dvěma dlouhými kroky doběhla k pultu, položila na něj krabičku s koláčem a strhla Williama z barové stoličky. „Všichni pryč od okna!“ zakřičela. „Rychle!“ Postavila Williama na pult. „Běž za mámou. Pospěš si!“

Mávla rukou, ať všichni vstanou od stolů. Hosté na ni zmateně hleděli. „Dělejte! Rychle!“ Všichni s křikem vyskočili ze svých míst. Nějaká holčička se matce rozplakala v náručí. „Lionald. Upadl mi Lionald.“

Z kuchyně svižným krokem vyšla Amber, v každé ruce talíř. Při pohledu na nastalý zmatek vytřeštila oči a okamžitě začala hledat Williama. Našla ho, jak si k ní razí cestu přes pult, upustila talíře a sevřela jej v náručí.

„Všichni k zadnímu východu!“ křičela Kylie. „Rychle!“

Kousíček odsud auto dál zrychlovalo a teď už jelo snad šedesátkou. Postarší pár se sunul od stolu a pán svou ženu popoháněl hůlkou. Kylie jim z cesty odstrčila stůl a odsunula další.

Na linoleu skřípaly stoly a židle a zákazníci se řinuli k zadnímu východu v záplavě povyku a křiku. Připravena sama vyběhnout Kylie zahlédla, že pár metrů od výkladu stojí bez hnutí nějaká puberťačka. Další pitomé děcko na telefonu. A to vše jen pro jeden příspěvek na instagramu.

„Hej! Vypadni odtamtud!“ zařvala Kylie.

Žádná reakce.

Kylie jí odstranila židli z cesty. „Hej!“

Puberťačka pořád nereagovala.

Kylie se prodrala přes převrácený stůl a odtrhla dívku od skla. „Uhni!“ zakřičela, když auto přejelo přes obrubník.

Výlohou zařinčelo burácení motoru, z jehož vrčení Kylie cvakaly zuby. Při posledním pohledu na zrychlující auto zahlédla řidičovu tvář. Mladou tvář.

Zakopla a zvedla si paži před obličej, aby se ochránila před střepy, když sklo explodovalo.

Auto se s lomozem vřítilo do bistra. Všemi směry se rozlétly střepy a sršely na přítomné. Vozidlo vmžiku proletělo po linoleu jako rozmazaná čára světél a černého plechu, než narazilo do pultu. Dřevěné obložení pultu se prohnulo a do všech stran začaly odletovat kousky linolea z jeho povrchu. Zadní kola vyskočila ze země a odmrštila do vzduchu židli. Přední rošt auta rozmačkal místo, kde ještě před chvílí seděl William.

Než Kylie stačila uhnout z cesty, židle spadla, odrazila se od stolu a praštila ji do prsou. Síla nárazu ji odmrštila dozadu a zadní kola auta přistála ve směsici kovu a skla. Kylie narazila do stolu a překulila se přes něj na podlahu.

S tvrdým bouchnutím dopadla hlavou na linoleum, vyrazila si dech a všechno kolem potemnělo.

Kapitola 3

KYLIE

„Do hajzlu,“ ulevila si Kylie. „Bolí to jak čert.“ Záchranář jí velikou, ostrou pinzetou vytahoval další střep z obličeje. „Jako byste se mi vrtal přímo v mozku.“

„Promiňte, madam.“

Kylie se zamračila. Madam? Kdy začali najímat záchranáře hned po škole? Zavřela víčka, aby na chvíli zmírnila to bušení za očima, ale marně. Alespoň že to pozdvižení před bistroem už konečně pomalu utichalo. Nevěděla, jak dlouho byla v bezvědomí, ale první, co uslyšela, bylo kvílení příjezdějící sanitky. Bože, jak byly ty sirény hlasité.

Řidiče auta vzali do nemocnice a zkontrolovali, jestli zákazníci bistra nejsou pořezaní od střepů. Kromě pár škrábnutí a modřin byli – stejně jako Kylie – vcelku v pořádku. Jedna žena si vymkla kotník a odvezli ji do nemocnice na rentgen a ta malá holčička, která ztratila své plyšové zvířátko, Lionalda, nebyla k utěšení, dokud ho jeden hasič nevyprostil z trosek. Plyšový lev byl celý umazaný od rozsypaného jídla a rozlitého pití a měl skoro amputovanou ruku, ale matka holčičce slíbila, že Lionaldovi udělá operaci, jen co se plyšák vykoupe.

Kylie si vybavila to auto řítící se čím dál rychleji k bistro, kde seděl za pultem William a kreslil si. Kdyby tam nebyla... Kdyby odešla o tři minuty dřív... Kdyby nezaslechla ten motor...

Jenže ona ho zaslechla. Dostala ty lidi ven. Na ničem jiném nezáleželo.

Nevysvětlovalo to však, co se to stalo.

Kdyby měl řidič infarkt nebo mrtvici, auto by pokračovalo ve svém původním směru a skončilo by ve staré budově hagen-ských novin nebo v některém z výkladů na té straně. Určitě ne ve výloze bistra. Aby ji prorazil, musel řidič auto záměrně stočit tím směrem. Musel mířit rovnou na bistro.

Proč by k čertu někdo něco takového dělal?

Záchranář vyndal Kylie z brady další kus skla a ona se sna-žila necukat sebou. Za ní se ozývalo bušení podobné tomu v její hlavě. Místní stavební firma, jež věnovala několik desek překližky, teď pomáhala hasičům se zabeđením výlohy bis-tra, zatímco místní církevní sbor sestavoval seznam dobro-volníků na pomoc s úklidem. Amber seděla s Williamem na obrubníku a sepisovala věci, které zákazníci nechali v bistro, aby je mohla vrátit jejich majitelům.

V podobných chvílích Kylie městečko milovala. Jak najed-nou všichni spojili síly. To byla kladná stránka tohohle zapa-dákova.

Cink.

Kylie shlédla na miskou zkrvavených střepů, které už jí zá-chranář vytahal z obličeje a krku. Jeho pinzeta narazila na další kus skla a přitom ho zatlačila hlouběji do kůže.

„Au!“

„V nemocnici by ti určitě dali něco na bolest,“ ozval se zná-mý hlas.

K sanitce přistoupil její kolega, vrchní strážník Carl Gilbert, a prohlížel si Kylieinu tvář. „Vypadáš, jako by sis dala pěstní souboj se štěpkovačem... a prohrála.“

Záchranář se uchichtl a Kylie po něm vrhla zlobný pohled.

Pinzeta se jí zabořila do kůže pro další kus skla, Kylie svra-štla obličeje a zavřela oči. Možná měla přece jen radši do té zatracené nemocnice. „Kolik jich tam ještě je?“

Záchranář přitlačil prst v rukavici na její lícní kost.

„Au!“

Pak začal prsty posouvat po její tváři a systematicky do ní šťouchal. Kylie zaťala zuby. „Tři, teda myslím,“ opáčil záchranář. „Možná čtyři.“

Díky bohu. V sanitce už seděla bezmála hodinu. Nejenže páchla smrtí, ale teď se mrtvá i cítila.

Otočila se na Carla. Byl mimo službu, a tak měl na sobě červenou flanelku a džíny, ruce zastrčené do kapes a u pasu karabinu s klíči. „Jak je na tom ten, co řídil?“

„Je stabilizovaný, ale mají podezření na otok mozku, a tak ho doktoři uvedli do umělého spánku.“

Kylie si protřela krk a na ruce uviděla krev. Vzpomněla si na tvář, kterou zahlédla skrz čelní sklo auta – tvář teenagera. Další teenager. Hagen stále ještě truchlil nad smrtí Tashe Kohla, jednoho z maturantů na zdejší střední škole. Tento vynikající plavec a fotbalista loni v listopadu utonul. Jeho smrt byla kvalifikována jako nehoda. Tashova matka požadovala důkladné prohledání jezera, v němž se utopil, ale než tam stačili vyslat tým, přišla zima. To bylo před čtyřmi měsíci a led ještě neroztál. Dokonce ještě dnes, v březnu, cítilo město jeho smrt jako čerstvou ránu.

Nedej bože, aby ztratili dalšího.

Záchranář upustil do misky další kus skla, který cinkl o ostatní. Zvedl pinzetu pod Kylieino oko, až její černé hroty periferním zrakem vnímala jako ohromné pavoučí nohy.

„Ježíši, Kylie,“ řekl Carl. „Máš to skoro v oku.“

„Měla štěstí,“ odtušil záchranář. „A dva se jí zavrtaly dost hluboko do krku.“

„Jsem v pohodě,“ zabručela a Carl se na ni podíval. Ona a Carl nezačali zrovna nejlépe, když Kylie přijela do Hagenu za prací detektiva, ale jejich vztah se v průběhu posledního roku změnil. Technicky vzato se oba zodpovídali šerifovi, takže měli spíš vedlejší role, ale jakmile se spolu vrhli do vyšetřování, tu hlavní měla vždycky Kylie. Bývaly časy, kdy si myslela, že by mohli být víc než přátelé. Po jednom případu asi před rokem

k tomu neměli daleko, ale nakonec z toho nic nebylo. Začínala si myslet, že je to všechno jenom v její hlavě.

Stiskl jí rameno. „Vyděsilas mě.“

Možná to přece jen *nebylo* jen v její hlavě.

Záchranář odložil pinzetu a s použitím alkoholového tamponu jí otřel kůži. Pálilo to asi na milionu míst, ale od bolesti ji odvádělo teplo Carlovy ruky. „Jak je na tom tvá hlava?“

„Je to dobrý.“ Posunula se a zahнала myšlenky na Carlovu ruku, když jí sklouzla z ramene. Musí se soustředit. Popravdě jí hlava pulzovala ve vlastním rytmu. Nekontrolovatelně v ní tepalo, nejspíš z toho nárazu při dopadu na zem, a navíc začínala cítit rozlézající se bolest z modřin v místech, kam se praštila o židli a o stůl, než se překulila na podlahu. Bylo už ale pozdě a ona si potřebovala promluvit s rodiči řidiče toho auta, než sama odpadne únavou. „Známe jméno?“

„Koho?“

„Toho kluka.“

Carl si promnul obličej. „Tys to neslyšela?“

„Neslyšela co?“

„Jmenuje se Connor.“

Otočila se na něj s tázavým pohledem a tupé tepání se proměnilo v bušení. Odolala nutkání skrýt si hlavu v dlaních. „Znamená to něco?“

„Connor Aldrich.“

Záchranář zahvízdal.

Rodiči Connora Aldricha byli Dennis a Liz Aldrichovi. Dennis Aldrich byl starostou města, ale hrozivější z celého páru byla Liz Aldrichová, přední právnička široko daleko. Jako vyhlášeného dravce soudních síní ji hojně vyhledávali klienti v okruhu stovky mil. Kylie se mohla jen domýšlet, v co se asi Liz promění, když bude jejím klientem její vlastní syn.

„Jsou v nemocnici?“ zeptala se.

„Myslím, že jo.“

„Měli bychom se tam vydat.“

Záchranář zarazil Carla a pokývl směrem ke Kylie. „Měli by si ji tam nechat na pozorování kvůli otřesu mozku.“

„Jsem v pohodě.“

Záchranář se na ni zamračil. „Když jsem dorazil, měla jste potíže s koordinací pohybů a stěžovala jste si na bolesti hlavy. Taky jste chvíli byla v bezvědomí. To všechno jsou známky možného otřesu mozku.“

„Já taky někde četl, že příznakem otřesu mozku může být i podrážděnost,“ dodal Carl s lehkým úsměvem.

Záchranář na něj kývl. „To je pravda. Může to tak být.“

„Ticho,“ vybafla na ně Kylie. „Jsem v pohodě. Možná bych akorát snesla pár advilů.“

Záchranář potřásl hlavou. „Na poranění hlavy léky bez předpisu nepodáváme kvůli riziku krvácení do mozku.“

„Zapomeňte na to,“ řekla. „Už je mi líp.“ Otočila se na Carla. „Jdeme.“

„Kdyby se některá z těch ran nezacelila – nebo kdybyste něco cítila pod kůží –, musíte do nemocnice,“ upozornil ji záchranář.

Pod kůží. Jako že možná některá místa na jejím obličejí opomenul. Zvedla ruku a záchranář ji chytil za zápěstí. „Taky si na to nesahejte.“

Přikývla a zastrčila si ruce do kapes. „Díky za pomoc.“

„Řídit budu já,“ rozhodl Carl a Kylie se nebránila. Nehodlala to přiznat nahlas, ale zase tak dobře se necítila. Je to jenom pár ranek a modřin, říkala si. A bolest hlavy. Rozhodně už zažila horší, ale přesto musela cestou do nemocnice překonat nával nevolnosti. Kéž by si předtím dala alespoň kousek toho koláče, aby měla něco v žaludku. Ze vši újmy, co za tu noc prožila, se promeškání koláče najednou zdálo až nesmyslně vysoko na žebříčku.

Dorazili do nemocnice tak klidné, až budila dojem, že ji Aldrichovi nechali pro Connora vyklidit. To pochopitelně nešlo. Ve skutečnosti mu pouze zajistili koncový pokoj na JIPce

a nechali uzavřít chodbu. Teď tam seděl na židli jeden z největších strážníků jménem Richard Dahl, aby se do Aldrichova pokoje nikdo nedostal.

Dahl uviděl Kylie a hvízdal, ale hned toho zase nechal, když po něm střílela přísným pohledem. „Jste v pořádku, detektive?“

„Ano.“ Mávla rukou směrem k jeho židli. „Co má tohle znamenat?“

„Mám rozkaz nikoho tam nepouštět,“ opáčil Dahl.

„Ještěže my nejsme žádnéj nikdo,“ nedal se Carl.

„Kdo už tam byl?“ zeptala se Kylie.

„Na krátko Davis,“ odpověděl s odkazem na šerifa. „Pak doktor Visser a nějaký neurolog z Bismarcku, pár sester a samozřejmě rodiče.“ Kývl přes rameno. „Ještě odsud neodešli.“

„Víte něco od doktorů?“ zajímalo Carla.

Dahl potřásl hlavou. „Nikdo mi nic neřekl.“ Pokynul směrem k recepci. „Dnes má službu Lily Bakerová. Viděl jsem ji asi před půl hodinou.“

Lily Bakerové, sestry na pohotovosti, se týkal její první velký případ v Hagenu. Postupem času se mezi Kylie a Lily vyvinulo něco, co se docela dobře dalo nazvat přátelstvím. Kylie každopádně Lily důvěřovala a zdálo se jí, že Lily jí také. Možná by teď mohla Lily najít a –

„Tohle je pro vás,“ vytrhl ji z myšlenek Dahl. Z kapsy u bundy vyndal přeložený kousek papíru a podal jí ho.

„Co to je?“

Pokrčil rameny a Kylie lístek rozložila.

Toxikologie čistá. Žádné drogy, alkohol ani příznaky neuro příhody. Ode mě to nemáš.

Lily to riskla a sdělila jí ty informace bez svolení Connových rodičů. Kylie by k nim nakonec přístup získala, ale byla ráda, že nemusí čekat, a vynasnaží se, aby z toho Lily vynechala.

Znovu se na ta slova zahleděla, aby tu znepokojivou zprávu vstřebala. Žádné drogy, žádný alkohol, žádná mozková

příhoda. Jestli nebyl Connor Aldrich opilý ani sjetý a neměl žádný záchvat, tak co ho sakra přimělo projet skleněným výkladem bistra?

„Měli bychom si s nimi jít promluvit?“ zeptal se Carl.

Nadechla se a přikývla. Kylie s Carlem se společně vydali na konec chodby, kolem tří prázdných pokojů s doširoka otevřenými dveřmi. Na poslední dveře – zavřené – Kylie zaklepala.

Žena, která přišla otevřít, by mohla být spíš Connorova babička než matka. Tak moc zestárla od poslední, kdy ji Kylie viděla. Liz Aldrichová měla pod očima nachově šedé kruhy a její vlasy, obvykle stažené do dokonalého drdolu, jí teď volně splývaly kolem hlavy a na jindy blondatých místech nyní prostupovaly šediny. I přes zakaboněný výraz byl v jejích rysech vepsán smutek.

„Detektive,“ spustila Liz, „Connor je v bezvědomí. To ta nehoda.“ Sotva ta slova vyřkla, všimla si šrámu na Kylieině kůži. „Co...“ Pak ale zase zmlkla a jen potřásla hlavou.

Ukázal se i starosta Aldrich a snažil se nakouknout do chodby zpoza své ženy, jež pořád stála ve dveřích. Z vlasů, za normálních okolností pečlivě učených, bylo prokvetlé hnízdo, z něhož do všech stran trčely neposedné pramínky, a brýle mu na nose seděly nakřivo.

„Jak je Connorovi?“ zeptala se Kylie.

Liz Aldrichová se opřela o zárubeň, aby Kylie mohla nahlédnout do pokoje za ní.

Starosta Aldrich se přes peřinu dotkl Connorovy nohy, ve tváři zdrcený výraz. „Doktoři se domnívají, že tu nehodu způsobila nějaká zdravotní indispozice.“

„To jsou ale jen spekulace,“ opravila ho Liz. „Nemůžou dělat žádné testy, dokud neopadne ten otok.“

Kylie se o lístku od Lily nezmínila. Ač by moc ráda vyslechla Connora, ze všeho nejvíc se o něm teď potřebovala něco dozvědět – o jeho kamarádech a aktivitách, o tom, co dělá ve

volném čase. Kde dnes byl. Co jej mohlo motivovat k tomu, aby vjel do výlohy bistra. „Můžu si s vámi pár minut promluvit?“

Liz Aldrichová potřásla hlavou. „Musí odpočívat. Musíme ho nechat odpočívat.“

„Jistě,“ přisvědčila Kylie. „To bychom měli. Můžeme jít třeba do jídelny.“

„To nepřichází v úvahu,“ přerušila ji Liz. „Z tohoto pokoje se ani neheme.“

Starosta se s Kylie střetl pohledem a nehlasně se jí omluvil. „Dnes ne,“ řekl poté. „Teď musíme být tady.“

Kylie přikývla, že rozumí. Nebyla bezcitná. Aldrichovi byli v šoku a vyděšení, ale taky věděla, že neřeknou ani slovo, dokud nebudou mít jistotu, že příčinou nehody bylo něco jiného než rozhodnutí jejich syna projet výkladem bistra plného lidí, jako by to byl nějaký... co? Kaskadérský kousek?

Kylie se dívala starostovi do očí, dokud sám neuhnul pohledem. „Byla jsem u toho,“ řekla a stočila pohled ke Connorově matce. „Stála jsem asi dva metry od místa, kudy prorazil sklo. Chcete vědět, co jsem viděla?“

Starosta Aldrich se naklonil dopředu. „Měl nějaký záchvat?“ „Ne.“

Starosta ztuhl, jako by mu někdo dal facku.

„Existuje mnoho dalších možných zdravotních potíží,“ prohodila Liz. „Oční migréna, nějaký záchvat. Nemůžeme tušit, co tu nehodu způsobilo. Vlastně bychom o tom neměli mluvit –“

„Nebo prostě jen usnul,“ pravil starosta a ignoroval varování své ženy. „To se stává. Teď ho taky dost zaměstnával ten školní projekt. Jel na schůzku s nějakým spolužákem, před tou...“ Jako by bolestně polkl. Kylie neuniklo, že bojuje sám se sebou, aby udržel emoce na uzdě. „Před tou nehodou.“

Liz Aldrichová napřímila páteř a znovu použila své tělo jako clonu, načež dveře přivřela natolik, že byl vidět jen její obličej. „Byl to dlouhý den, detektive,“ pronesla tónem, jímž dávala jasně najevo, že už by Kylie s Carlem měli odejít. Hned.

Kylie chtěla něco říct, ale Carlova ruka na paži ji zastavila. Teď bylo zbytečné na ně tlačit. Navíc ji samotnou i tahle krátká konverzace vyčerpala.

Už se s Carlem otáčeli k odchodu, když je zastavil hlas Liz Aldrichové. „Detektive?“

Kylie se zastavila a obrátila se zpátky.

Liz Aldrichová zrudla, jako by ji otázka, kterou se chystala položit, uváděla do rozpaků.

„Ano, paní Aldrichová?“

„On usnul?“ V ženině hlase zazníval zřetelný nádech naděje.

Kylie však nehodlala lhát. „Ne.“

Starosta Aldrich chtěl něco odpovědět, ale Liz před jeho slovy zavřela dveře.

Doma si Kylie dala horkou sprchu a – navzdory varování od záchranáře – vzala si tři advily. Zhltna míchaná vejce a toast, které pro ni připravil Carl, a potom, protože odmítl odejít, mu dala povlečení, ať si ustele na gauči, a šla spát.

Bošení v hlavě ustalo, ale celé tělo měla potlučené. Bolela ji záda a při každém hlubokém nádechu jí žebra probodla ostrá bolest. S každým otočením hlavy ji rozbolely ranky na čele a tvářích, jako by ji popíchal roj včel. Advil s tím zjevně moc nepomohl.

Hledala pohodlnou polohu a z paměti se jí vynořila tvář Connora Aldricha s jasností, která se předtím nedostavila. Svíral volant, oči měl přimhouřené, ústa stažená do tenké linky. Vypadal soustředěně, možná dokonce rozčileně. V jeho tváři by těsně před nárazem čekala strach, ale nic takového v ní neviděla. Protože tím sklem projel záměrně? Udělal to, aby někomu ublížil? Někomu v bistru? Svým rodičům? Sám sobě?

Vzpomněla si na tu puberťačku, která stála u výlohy s mobilem v ruce, zřejmě aby si všechno nahrála, když se k nim přiřítíl Connor. Záběry z jejího telefonu by se hodily, ale kromě toho bude Kylie s tou holkou chtít i mluvit. Jak tak ležela

a nemohla usnout, začala vážně pochybovat, že se tam to děvče jen čirou náhodou nachomýtló.

Stála u výlohy, protože věděla, co se Connor Aldrich chystá udělat?

Kapitola 4

IVER

Když silnice přešla ve štěrk, Iver Larson vytúroval motor své dodávky. Cal se na vedlejším sedadle zavrtil a tlumeně zakňučel. Iver potlačil zívnutí a přál si, aby si v noci býval ztlumil telefon, protože to poslední, co potřeboval, byl telefonát od táborového vedoucího ve 4:30 ráno. Jenže pak by se na tábořiště zvané Ďáblův kopec vypravil sám pastor Ollman, aby našel tu puberťačku, co opustila tábor. Iver měl už jako kluk dost trablů na to, aby věděl, že z toho Ollman udělá mnohem větší problém, než to ve skutečnosti je – zavolá policii a matku té dívky. Dozor ji přitom chtěl jen najít a nechat ji všechno vysvětlit, aby to už měli za sebou. Koneckonců to byli puberťáci a Audrey Jeffriesová byla proslulá tím, že v noci utíká z domu. Stačilo zjistit, kam mohla jít, a přivést ji zpátky do stanu.

Navzdory brzké ranní hodině měl Iver čistou hlavu a nic ho nebolelo. Po letech chronických bolestí hlavy a závislosti na tisících lécích a alkoholu se konečně zase cítil jako normální člověk. Už skoro tři měsíce jej netrápila migréna ani závratě a spal lépe než před tím, než jeho terénák skoro před sedmi lety najel na tu výbušninu. Za to vděčil své přítelkyni, Lily Bakerové. Než ji potkal, byl jen zdrogovaným alkoholikem, co horko těžko provozoval omšelý bar.

Za měsíc to budou dva roky, co je střízlivý.

V dobách jeho působení v armádě byl telefonát ve 4:00 ráno standardní záležitostí. Když vedl bar, měl dost nepravidelnou

pracovní dobu, a tak se někdy taky zdržel až do svítání. Teď se však málokdy probudil před šestou. Online studium na výchovného poradce a dočasná pozice poradce v místní střední škole s sebou přinášely ten nejpravidelnější režim, jaký si pamatoval od své střední. A taky nejnormálnější způsob života. Pubertální verze Ivera by se té myšlence vzpírala, ale ať se propadne, jestli normální život není ten nejlepší. Stačilo jen přesvědčit ředitele Edmondse o tom, že je pro práci poradce ideální volbou, aby mu zůstala nastálo.

Dobrovolnictví na církvi pořádaném táboře pro mládež bylo dalším způsobem, jak dokázat, že je pro tu práci ten pravý. Protože jestli ji nedostane, neví, co jiného bude dělat. Hledat práci mimo Hagen? Ani jeden z rodičů už sice nežil – matka mu po několika prodělaných mrtvicích zemřela před něco víc než rokem –, ale Lily měla Hannah a on si nedovedl představit, že by se někam přestěhovala, dokud je její dcera na střední.

Ač Hannah s Lily a Iverem nebydlela, stala se jakýmsi nečekaným přírůstkem do rodiny a často s nimi trávila odpoledne, když Lily neměla směnu. Jako druhačka na střední škole neměla trpělivost s hlupáky a soudě podle protáčení očí a hlubokých povzdechů mezi ně řadila i Ivera. „Nebor si to osobně,“ opakovala mu Lily. „To je puberta.“ Dokonce i rady, jak nespálit toust, brala Hannah od Ivera jako osobní urážku.

Jako středoškolský výchovný poradce měl nyní Iver na starost podobných pubertáků sto pět. Ještě rok a bude mít v kapse diplom. I když svůj obor miloval, zařídit si soukromou poradnu by znamenalo upsat se k doživotnímu pojídání čínské nudlové polévky. I kdyby si místní mohli soukromé poradenství dovolit, třebaže ho jen málokdy pokrývalo pojištění, pokud se nenašla nějaká vysoká odpočitatelná položka, lidé v Hagenu si své problémy střežili líp než zbraně.

Na to měl Iver pomyslet, než se na tuhle dráhu vydal. Tehdy ale s Lily mluvili o stěhování do většího města a novém začátku v místě, na které nemají všechny ty vzpomínky. To

všechno bylo ještě před Hannah. Na Ivera se usmálo štěstí, když se výchovný poradce, který pro školu pracoval skoro dvacet let, musel vrátit do Minnesoty, aby se postaral o svou churavějící matku.

Obyčejná klika, vážně. Iver byl prostě ve správný čas na správném místě.

Kenneth Edmonds však dal jasně najevo, že to místo ještě není jeho. Školní výbor totiž chtěl někoho se zkušenostmi v oboru výchovného poradenství. Nebo jakéhokoli poradenství. Iver neměl ani jedno.

A nepochyboval o tom, že školní výbor má ještě další seznam – seznam věcí, které u výchovného poradce svých dětí nebude tolerovat. Byl si dost jistý, že někdejší provozovatel baru a léčící se alkoholik s traumatickým poraněním mozku do toho seznamu dokonale pasují.

Bude jim muset dokázat, že se mylí. Prvním krokem bylo najít studentku, která v noci odešla z tábora. Zatracení pubertáci.

Většinu studentů viděl poprvé v září, když začal na škole pracovat, trochu se poznali díky církevnímu sboru a on jim slíbil, že k nim bude upřímný, když budou oni upřímní k němu. Pak se Brent Retzer zeptal, jestli Iver v Afghánistánu někoho zabil.

A v té chvíli se Iver uchýlil ke lži.

Byly pravdy, které znát nepotřebovali. I za těch pár krátkých měsíců měl pocit, že s nimi dělá pokroky, což ho naplňovalo víc, než si dovedl představit. Tu práci potřeboval, ale taky věřil, jak moc je důležité poskytnout studentům bezpečný prostor pro otevřenou diskuzi o tom, jaká břemena s sebou přináší jejich věk. On jim něco takového uměl dopřát. Podněcoval je, aby se nebáli ozvat a řekli si o soukromý rozhovor. Doposud to několik z nich udělalo, ale s nikým se Iver nevidal pravidelně. A s Audrey Jeffriesovou nikdy takhle soukromě nemluvil. Dokonce i na schůzkách církevního sboru se objevovala

jen nepravdělně. Přicházela jako samostatná jednotka a držela se stranou, ačkoli Iver věděl, že je to jenom taková maska. Běžný obranný mechanismus dětí, které něco trápí.

Byl ale rád, že včera večer přišla. Kostel pro mládežnickou skupinu každý měsíc organizoval nějaký výlet, a protože se teploty konečně vyšplhaly nad nulu, pastor Ollman usoudil, že je příhodný čas na táboření. Ne že by se snad pastor některého z výletů s přenocováním účastnil. Iverovi stejně nikdy nepřipadal jako velký táborník, ačkoli výlety sám organizoval.

Iver odbočil k tábořišti a s pohledem upřeným na telefon zjistil, že dozor nelhal. V místě tábořiště chyběl mobilní signál – Iver pochyboval, že to byla náhoda, Ollman se nijak netajil svým názorem ohledně negativního dopadu mobilních telefonů na mládež. Najednou jej napadlo, jestli se Audrey nezatoulala právě při hledání signálu.

Postupem času si vypěstoval jakýsi radar na to, že děti chystají nějakou neplechu – jít za školu nebo uspořádat večírek. Poznal to podle toho, jak na sebe pokukovaly a hloučkovaly se, aby si něco rychle špitly, a pak se zase rozešly. Nic takového ale Iver minulou noc nepostřehl. V tábořišti strávil asi tři hodiny. Se skupinkou povečeřel a pak vedl skupinový rozhovor na téma stres a tlak. Děti se začaly pomalu otevírat – jako když kousek po kousku vysekáváte žulový blok.

Ted Iver vyjel na štěrkové parkoviště na malém pahorku a zaparkoval mezi dvěma dalšími auty – chevroletem a fordem. Pomohl Calovi ze sedadla a sledoval, jak jeho psí parták všechno nejprve očichává, než si označil své místo – pneumatiku vedlejšího auta.

Iver zapnul velkou baterku a kuželem světla přešel po parkovišti, jako by tam mohl najít Audrey, jak sedí v jednom z aut nebo na velkém kamenu opodál. Pak se zadíval na měkkou půdu pod sebou a přešel baterkou obě strany parkoviště. Minulou noc pršelo, ale kromě těch svých neviděl žádné čerstvé stopy po pneumatikách. Projel jím záblesk znepokojení.

Audrey možná tomu, kdo ji sem přijel vyzvednout, řekla, že se sejdou na cestě pod kopcem nebo na té, co vede po východní straně tábořiště.

Když se otočil směrem k tábořišti, zahlédl skupinku na opačné straně parkoviště, u cedule označující turistickou trasu. V náporu prudkého světla se otočili a telefony jim ve tmě vrhaly na obličej přízračné stíny. Iver si vybavil jejich večerní rozhovor. Jen pár z nich se aktivně zapojilo. Spíš řeč těla a vyhýbavé odpovědi mu prozradily, že je něco trápí. Deprese, úzkost, nadměrná konzumace alkoholu, potíže s přijímáním potravy – to byly jen některé z věcí, které Ivera napadly. Podle statistiky alespoň jeden z nich utápěl své trable v alkoholu, další pravidelně kouřil trávu. Alespoň jeden užíval léky na předpis nebo něco silnějšího než marihuanu. Něco, co ukradl rodičům nebo koupil od jiného studenta či místního dealera.

To všechno musel výchovný poradce předpokládat, ale smrt Tashe Kohla – maturanta a vynikajícího sportovce – zjevně něco ve škole rozpoutala. Od toho podzimního dne se neklid mezi maturanty stupňoval. Někteří se plahočili po škole jako v závějích, zatímco jiní pobíhali jako vyplašené myši. Audrey na něj od počátku působila jako dívka stojící na okraji kolektivu, ne snad proto, že by ji ostatní vyčlenili, ale z vlastního rozhodnutí. Skoro nemluvila, a třebaže byla v jednom kuse zahleděná někam do dálky, Iver měl dojem, že vždy poslouchá.

Včerejší dvouhodinová debata u ohně nepřinesla žádný zásadní závěr – ne že by Iver čekal zázraky. Naučil se, že proniknout do světa teenagerů vyžaduje trpělivost a cit – jako když opatrně zatloukáte hřebík do zamrzlé hladiny jezera a postupně přidáváte na tlaku, až se s časem a trpělivostí drobná prasklinka rozšíří v pavučinu. Tahle hra na kuře, kterou hráli Iver s kamarády jako děti, ukázala, kdo má dost silné nervy a zůstane na ledě, až jim začne praskat pod nohama.

Temný hlouček postávající u začátku stezky se pohnul a jeden z nich se oddělil a vydal se přes potměnělé parkoviště

k Iverovi. Matt Lagman, vedoucí církevního sboru mládeže. Bylo mu dvacet tři a zrovna dokončil vysokou – sám byl ještě dítě. On a žena jménem Jennifer dělali včera v noci dozor. Iver viděl, že Jennifer zůstala s dětmi, tvář ve stínu, jak se nahnula dovnitř hloučku, aby ke skupince promluvila.

Mattův výraz připomínal spíš vyděšené dítě než čerstvého absolventa vysoké školy. Když Iver o něco dříve ráno zvedl telefon, Mattovi se znatelně třásl hlas, zatímco vysvětloval, že Audrey Jeffriesová není ve svém stanu ani nikde v areálu tábořiště. Že musel ujet dvě míle, aby chytil signál a mohl mu zavolat.

Iver se Matta po telefonu pokoušel ujistit, že ať je Audrey kdekoli, je téměř určitě v pořádku. Protože v okolí nežila žádná velká zvěř a bylo dost teplo na to, aby jí hrozilo podchlazení, nemělo by se jí nic stát. Pravděpodobně jenom někam odjela s nějakou kamarádkou a za pár hodin se vrátí s doznáním, že utekla ze stanu za pohodlím postele. Alespoň v to Iver doufal. Když ale slyšel strach v Mattově hlase, slíbil, že přijede – kvůli dětem i sobě samému. Dítě zraněné v době, kdy za něj nesl hlavní odpovědnost, bylo to poslední, co teď pro svoji pracovní budoucnost mohl potřebovat.

„Pořád nic?“ zeptal se Iver.

Matt potřásl hlavou. „S Jennifer jsme to tu všude prohledali. Když jsme spolu domluvili, vyběhl jsem i na tu turistickou stezku. Nikde není.“

Skupinka přenocujících táborníků čítala osm studentů – pět dívek a tři chlapce. Také v terapeutických skupinách vředy převládaly ženy nebo dívky – odrážel se v tom přetrvávající společenský názor, že věci jako podpurné skupiny jsou pro slabochy. Muži přece nemají pocity, natož aby o nich mluvili. Tak to říkali chlapi ve městě. Říkal to i jeho otec.

Iver si v hlavě přehrával včerejší debatu. Dvě hodiny povídání o tlacích, jimž tyhle děti čelí – uspokojit vysoká očekávání rodičů, učitelů a trenérů a dosáhnout nedostižné dokonalosti

prezentované na sociálních sítích. Matt a Jennifer s nimi sdíleli vlastní zkušenosti a děti pravdu o sobě prozrazovaly v jakýchsi záblescích, jako když se krátce rozevřou žaluzie, prosvítne jimi světlo a žaluzie se zase zavřou.

O Audrey věděl jen to, co se dočetl v její školní složce – že žije s matkou, která pracuje v lékařské ordinaci, otec od nich odešel, když byla ještě nemluvně. „Víte, jestli se s ní poslední dobou něco dělo?“

„Ne,“ odvětil Matt. „Audrey se ve skupině moc neprojevuje a nikdy si za mnou nepřišla promluvit.“ Vydechl. „Možná právě proto mě to tak vylekalo.“ Matt si sáhl do kapsy a vyndal z ní růžový obal na mobil. Vzadu se blyštelo písmeno A. „Patří Audrey. Je prázdný, po mobilu ani stopa. Tím hůř.“ Potrásl hlavou, ve tváři vážný výraz. „Za nic na světě by tady ten obal nenechala. Pro tyhle děcka jsou telefony něco jako pupeční šňůra. Mají co dělat, aby ho dali z ruky, když jdou spát.“

Iver sledoval obal na Mattově dlani a přál si, aby ho Matt býval nechal tam, kde ho našel. Okamžitě ho napadlo, co bude policie hledat.

Tohle ale není místo žádného zločinu.

Ani nebude.

To nedopustí.

Kapitola 5

Minulé léto

Audrey vyšla z Dollar Martu v obležení přátel. Bývalo by lepší být tu dřív a vidět se s ní alespoň pár minut. Koupit nějakou pitomost a prohodit pár slov, zatímco mi nákup markovala. Jindy se mnou v podstatě nemluví – a já ji takhle promeškám! Teď v práci nebude další čtyři dny. Celé čtyři dny.

Všichni jdou směrem ke mně, já ustoupím a předstírám, že se dívám do mobilu. Dívám se jinam. Nevěnuje mi sebe-menší pohled. Bylo by cítit, kdyby ano. Skupina mě mine a já jdu dál. Míjím reklamní plakáty, které Audrey vyvěšovala do výloh Dollar Martu minulý týden, zamírím na benzínku, kde si koupím limonádu, a pak se procházím parkem, dokud není čas jít do práce.

V poslední době s ní skoro není kdy mluvit, přestože od počátku patřila ke mně. Nikdo to nemohl popřít. Už od toho dne, kdy přišla druhý týden první třídy do Hageny a stála se mnou v dešti před školou. Ostatní děti hned se zvoněním pospíchaly dovnitř. Pořád si vybavuju ten pravidelný přísný pohled učitelky, co smrděl průšvihem. Ve druhé třídě už to učitelka vzdala – ani nevím, kdy mi naposledy vynadala za mou nedochvilnost. Možná už tou dobou všichni ve škole věděli, že náš mizerný domek stojí mimo trasu autobusu. Když mě máma nestihla přivézt na ranní shromáždění, obvykle mě vzala později, cestou do práce, nebo mě poslala s někým ze sousedů nebo výjimečně i s cizím člověkem.

To ráno si pamatuju jako dnes. Než Audrey vystoupí z auta, jsem úplně durch. Nejlepší dojem zřejmě neudělám. Stojím tam s holými koleny, ve velikých kratasech z druhé ruky, které máma našla na každoroční církevní sbírce, a s vlasy oholenými na vojenského ježka. Tenhle sestřih mi tři týdny předtím udělal můj debilní otec jako dárek na rozloučenou, než odešel z města i mého života.

Toho rána, než přišla do školy Audrey, mi máma řekla, že se táta každým dnem vrátí. Říkala to skoro každé ráno, jako by ho úsvit mohl přimět k rozumu. Ten den už byl pryč skoro tři týdny. Při pohledu na Audrey mě napadlo, že ji klidně vyměním za tátů, kdyby to šlo. Když budu mít ji, jeho nepotřebuju.

Přání bylo vysloveno.

To bylo před jedenácti a půl lety. Máma o tátovi dodnes občas mluví. Namlouvá si, že nám ho vzala nějaká strašlivá nehoda a jeho neidentifikovatelné ostatky leží v nějakém anonymním hrobě. „Nikdy by nás takhle bez jediného slůvka nepustil,“ říká.

Já vím jistě, že přesně to udělal, jen si nepamatuju, že by to proběhlo bez jediného slůvka. Pamatuju si, jak čekám v lese za přívěsem ještě dlouho po půlnoci, on křičí a nadává a máma pláče. Takže mi představa jeho mrtvoly u okraje silnice zas tak nevadila.

Jak roky běžely, představa v mé mysli nabyla pevného tvaru, a tak když teď pomyslím na tátů, vidím zcela rozloženou mrtvolu, propadlou kůži na rozlámané kostře. Možná někde v lese. Nebo pod zemí, s nápisem John Doe na náhrobku. Mámu utěšuje představa, že se táta vrátí domů. Já se modlím, aby se to nikdy nestalo.

Audrey byla moje první nová kamarádka. Od malička mám kolem sebe pořád ty samé děti, už od nedělní školky, kdy jsme ještě nosili plínky. Těch stejných přibližně třicet dětí mě buď ignorovalo, nebo si ze mě utahovaly. Čas od času mi daly ránu nebo si do mě kopy. Nikdo z nich se mnou vlastně nemluvil,

když nemusel. Možná mě někteří někdy měli rádi, ale já si to nepamatuju. Pamatuju si jen to, že mě má ráda Audrey.

A na ničem jiném mi nezáleží.

Ve žluté sukni a růžové květované pláštěnce Audrey zářila novotou, jako bonbón zabalený do staniolu. Můj bonbón. Před školou, oblečení promáčené od deště, se sehnou a převážu si tkaničky – umím to jen podle metody zaječích oušek – a sleduju, jak ji matka naposledy obejmě a něžně postrčí ke škole.

Její matka se otočí a já vyrazím přes dvůr a s úsměvem na tváři se jí představím. Pohlédne mi přímo do očí a tiše špitne *ahoj*.

Podívá se na mě se směsicí úlevy a vděku, a všechny další děti jako by zmizely. Když zavedu Audrey do třídy a představím ji paní Aikensové, učitelka mi ani nevyhubuje za to, že všude kolem sebe kapu na podlahu. Místo toho posadí Audrey vedle mě a řekne mi, že dokud nebudeme vyrušovat, můžu Audrey pomáhat se začleněním. To řekla paní Aikensová, já ne.

Teď, o deset let později, si s Audrey dáváme ve škole trochu odstup. Kdybyste neznali naše tajemství – a to nezná nikdo –, řekli byste, že se snad ani neznáme. Už spolu nesesedáváme ani o víkendech nechodíme ven. Nevoláme si ani nepíšeme. Málokdy spolu vůbec mluvíme, ale právě to je na tom úžasné. Náš vztah funguje na úplně jiné rovině.

Nemusíme se jím vychloubat.

Patří jenom nám.

Vždycky však vím, jak se cítí. Minulé léto mě ten skrček Connor u jezera načapal, jak z křoví pozoruju Audrey s ním, s Tashem a s těma dvěma blbkama, co se pořád motaly kolem, když všichni na okraji lesa kouřili trávu. V té chvíli mě ten blbeček zahlídl. Vynořil se zpoza stromu a začal rvát, že jsem magor a ať vypadnu... Moc nechybělo, aby se o nás dozvěděl. O Audrey a o mně. Jenže jí koukalo z očí, že nechce, aby to věděli. Ještě ne.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Na dosah***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.